

Sygn. akt III CSK 161/07

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa KM

przeciwko PM

o eksmisję,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 września 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 września 2006 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W., który usunął pozwanego PM wraz z rzeczami i osobami reprezentującymi jego prawa z lokalu mieszkalnego nr 3 w W. przy ul. Ś. nr 5, dla którego w Sądzie Rejonowym w W. prowadzona jest księga wieczysta KW nr [...].

Sądy obu instancji ustaliły między innymi, że przedmiotowy lokal stanowi odrębną nieruchomość, której właścicielem jest powód, a pozwany zajmował mieszkanie na podstawie łączącej strony umowy użyczenia. Powództwo zostało uwzględnione na podstawie art. 222 § 1 k.c. w zw. z art. 716 k.c.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego pozwany jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 101 600 zł, a na wezwanie Sądu Okręgowego do usunięcia braków formalnych skargi, w terminie tygodnia pod rygorem jej odrzucenia, przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia przy odpowiednim zastosowaniu reguł wynikających z art. 23 k.p.c. oraz wyjaśnienia, co składa się na kwotę 101 600 zł wskazaną w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia, wyjaśnił, że sprawa nie jest sprawą o wydanie przedmiotu najmu i nie ma w niej zastosowania art. 23 k.p.c., a wskazana w skardze kasacyjnej kwota odpowiada wartości mieszkania i jest prawidłowo podaną wartością przedmiotu zaskarżenia.

W skardze kasacyjnej zawarto wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu wobec nie usunięcia w terminie jej braku polegającego na niewskazaniu właściwej wartości przedmiotu zaskarżenia, a także dlatego, że nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Rozpoznawana sprawa jest sprawą o prawo majątkowe, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia podlega regułom wskazanym w przepisach k.p.c. dotyczących wartości przedmiotu sporu, które stosuje się odpowiednio. Sąd nie jest związany wskazaną przez stronę wartością przedmiotu zaskarżenia i może żądać wskazania wartości właściwej, jeżeli skarżący określił wartość niezgodnie z regułami wynikającymi z właściwych przepisów.

W rozpoznawanej sprawie Sądy obu instancji zaniechały doprowadzenia do właściwego określenia przez strony wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia aż do chwili wniesienia przez pozwanego skargi kasacyjnej. W sprawie, w której właściciel odrębnej nieruchomości mieszkaniowej żądał jej wydania przez pozwanego zajmującego lokal na podstawie użyczenia, do określenia wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia ma zastosowanie art. 23² k.p.c. stanowiący, że w sprawach o wydanie nieruchomości posiadanej bez tytułu prawnego lub na podstawie tytułu innego niż najem lub dzierżawa, wartość przedmiotu sporu oblicza się przyjmując, stosownie do rodzaju nieruchomości i sposobu korzystania z niej, podaną przez powoda sumę odpowiadającą trzymiesięcznemu czynszowi najmu lub dzierżawy należnemu od danego rodzaju nieruchomości. Nie jest zatem wartością przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej wartość mieszkania i pozwany obowiązany był, na wezwanie Sądu Okręgowego, wskazać właściwie wyliczoną wartość, według zasad art. 23² k.p.c. Wprawdzie Sąd błędnie wskazał jako podstawę określenia tej wartości reguły zawarte w art. 23 zamiast w art. 23² k.p.c., jednak nie ma to znaczenia dla oceny, że skarżący nie wykonał zarządzenia Sądu. Po pierwsze bowiem reguły określone w tych przepisach są co do zasady takie same (chodzi o czynsz najmu lub dzierżawy), a po wtóre pozwany nie wykonał zarządzenia Sądu w żadnym zakresie, dokonując samodzielnie określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie mającego jakichkolwiek podstaw prawnych. Z tych względów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Niezależnie od tego podlega ona także odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie spełnia bowiem wymogów tego przepisu wskazanie, jako uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Dla spełnienia wymogów art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie wystarczy bowiem jedynie powtórzenie jednej z przesłanek ustawowych

przedsądu, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma za podstawę przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien wykazać, że zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych jego zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi więc o wykazanie kwalifikowanego przypadku naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji. Skarga kasacyjna pozwanego nie spełnia tego wymogu i także z tej przyczyny podlega odrzuceniu.